

Συνέντευξη της Ειρήνης Γαϊτάνου στο **ToPeriodiko.gr** και τον Ιάκωβο Μαύρο.

Η Ειρήνη Γαϊτάνου, υποψήφια βουλευτής της ANΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ, στην "Α Αθήνας. Είναι μέλος του ΠΣΟ της ANΤΑΡΣΥΑ και συμμετείχε ως μέλος του φοιτητικού κινήματος στον ταραγμένο φοιτητικό Μάη - Ιούνη και Γενάρη - Μάρτη του 2006 και 2007. Ως μέλος του Συντονιστικού Καταλήψεων επίσης έλαβε μέρος στα γεγονότα του Δεκέμβρη του '08. Είναι υποψήφια διδάκτορας πολιτικών επιστημών στο King's College του Λονδίνου, ενώ είναι και μέλος της παρέας του **ToPeriodiko.gr**, αρθρογραφώντας συχνά - πυκνά μέσα από τις σελίδες του. Δεν ξέρουμε αν το έκανε για να εξαργυρώσει(!) μια τέτοια συνέντευξη σε κρίσιμες στιγμές της πολιτικής της δράσης, από εμάς όμως δεν υπήρχε περίπτωση να γλιτώσει σε αυτές τις εκλογές...

Διαβάστε τι μας είπε:

- Βρισκόμαστε πολύ κοντά πλέον στις εκλογές της 25ης Γενάρη. Εκλογές, οι οποίες χαρακτηρίζονται ως οι πλέον ιστορικές για την Ελλάδα της μεταπολίτευσης. Το πιστεύετε αυτό; Πιστεύετε ότι κλείνει ένας κύκλος και ξεκινάει ένας καινούργιος;

Υπάρχουν πάντα συγκεκριμένες στιγμές στην ιστορία που συμπυκνώνουν βαθύτερες κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες. Εξάλλου η ιστορία δεν είναι μια γραμμική διαδικασία, αλλά εξελίσσεται με τομές, στιγμές που ο λαός επανεμφανίζεται στο προσκήνιο. Οι εκλογές δεν είναι βέβαια το πιο προνομιακό πεδίο για την έκφραση αυτής της δυνατότητας. Είναι ωστόσο μια σημαντική πολιτική μάχη, με πολλαπλά μηνύματα και αποδέκτες, που αποτυπώνει αλλά και διαμορφώνει/ανα-διαμορφώνει πολιτικούς συσχετισμούς. Με αυτήν την έννοια, αυτές οι εκλογές διεξάγονται μετά από μια περίοδο κοινωνικής καταστροφής και βαθιάς πολιτικής κρίσης, αλλά και κυρίως μετά από μια περίοδο μαζικών και ανυποχώρητων κινημάτων, που σφράγισαν τις εξελίξεις. Μπορεί το τελευταίο διάστημα να βρισκόμαστε σε μια σχετική κινηματική ύφεση, ωστόσο, για αντικειμενικούς και υποκειμενικούς λόγους, το κοινωνικό ρήγμα κάθε άλλο παρά έχει κλείσει. Και ακόμα περισσότερο, θα βρεθεί στο προσκήνιο και από την επόμενη μέρα των εκλογών. Έτσι, πράγματι, η ιστορική στιγμή είναι κρίσιμη, καθώς, παρά τις δυσκολίες, διανοίγονται μεγάλες δυνατότητες για την επόμενη μέρα.

- Ποιο ήταν και πώς συμπυκνώθηκε για εσάς το βασικό δίλημμα αυτών των εκλογών;

Νομίζω ότι το βασικό δίλημμα των εκλογών συμπυκνώνεται στο ερώτημα αν πραγματικά μπορούμε ή όχι. Και ποιο είναι αυτό το συλλογικό εμείς που πραγματικά μπορεί. Το κεντρικό σύνθημα της ANΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ ήταν "Ο λαός μπορεί", και το θεώρησα ιδιαίτερα εύστοχο. Επικρατεί σήμερα μια εκστρατεία τρομοκράτησης και φόβου, δυστυχώς και στην αριστερά. Η πολιτική συζήτηση, παρόλη την κρισιμότητα της στιγμής, είναι πολύ χαμηλή, και το κλίμα είναι χαμηλών προσδοκιών και σχετικής ηττοπάθειας. Δείτε και την κατάσταση στην αριστερά: ο ΣΥΡΙΖΑ, με τη βεβαιότητα της κατάκτησης της κυβέρνησης, επί της ουσίας επενδύει όχι στην ελπίδα αλλά στην απελπισία, και προσπαθεί να πείσει ότι τα περιθώρια είναι ελάχιστα κι ότι σήμερα το μόνο που μπορεί να γίνει είναι να σωθεί το ελάχιστο δυνατό, ή ακόμα καλύτερα, να τον εξουσιοδοτήσουμε να το σώσει αυτός. Και κρύβει βέβαια ότι ακόμα κι αυτό το ελάχιστο δυνατό δεν μπορεί να σωθεί όσο παραμένουμε στα όρια του υπάρχοντος πλαισίου. Κι όμως, αυτό το κλίμα ηττοπάθειας δεν αντιστοιχεί ούτε στις αντικειμενικές δυνατότητες της εποχής, ούτε στις μάχες που έχουμε δώσει όλα τα τελευταία χρόνια. Ο λαός πραγματικά μπορεί, και όντως υπάρχει άλλος δρόμος. Δεν

είναι εύκολος, απαιτεί σύγκρουση και ρήξη, αλλά είναι ο μόνος που μπορεί να οδηγήσει σε μια ζωή αξιοβίωτη. Εξάλλου, καμία στιγμή στην ιστορία που άλλαξε τη ροή της, στην Ελλάδα και παγκόσμια, δεν ήταν εύκολη ή αναίμακτη – “με φωτιά και με μαχαίρι πάντα ο κόσμος προχωρεί”.

- Είναι ίσως ένα από τα μεγαλύτερα κλισέ τα τελευταία χρόνια στην πολιτική και προφανώς στις προεκλογικές περιόδους. Το «ζήτημα των νέων ανθρώπων στην πολιτική». Εσείς είστε μια νέα υποψήφια. Πιστεύετε στο «νέο» στην πολιτική; Και πώς το ορίζετε αυτό;

Η ίδια η χρήση της γλώσσας νοηματοδοτεί. Η επίκληση στο νέο χρησιμοποιήθηκε συχνά για να διαγράψει μεγάλες στιγμές του παρελθόντος, ή να αποπλίσσει. Είναι χαρακτηριστική η θεμελίωση του μεταμοντερνισμού σε μια διαρκή αναζήτηση του καινούργιου. Από την άλλη πλευρά, σήμερα, στο έδαφος της βαθιάς αυτής κρίσης πολιτικής εκπροσώπησης, που αγγίζει σε μεγάλο βαθμό και την αριστερά, είναι εξαιρετικά αναγκαία μια νέα ματιά. Πρέπει να σκεφτούμε την πολιτική αλλιώς, μακριά από παραδομένα σχήματα, από τη μηχανιστική αναπαραγωγή αναλύσεων που ανταποκρίνονται σε άλλες αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες, αλλά με οδηγό τις πιο λαμπρές στιγμές του ελληνικού και διεθνούς εργατικού και επαναστατικού κινήματος και τις πιο γόνιμες θεωρητικές επεξεργασίες. Αυτό φυσικά δεν είναι θέμα ηλικίας, ούτε σύγκρουσης γενιών. Αντίθετα, και το βλέπουμε σήμερα πεντακάθαρα ιδιαίτερα στο πολιτικό προσωπικό των διαφόρων κομμάτων εξουσίας (στις χυδαιολογίες από το πιο βαθύ παρελθόν περί δημοσίου τομέα της ΟΝΝΕΔ, τα καφάσια των διαφόρων «ποταμίσιων», τις νεολαίες των διαφορετικών ΠΑΣΟΚ που συναγωνίζονται αλαλάζοντας για το ποιο ΠΑΣΟΚ είναι «εδώ ενωμένο δυνατό»), αλλά δυστυχώς όλο και περισσότερο και στον τρόπο που κάνει πολιτική η «κυβερνώσα αριστερά», πολλοί/ες νέοι/ες μπορούν να είναι πολύ περισσότερο κουρασμένοι/ες απ’ όσο σηματοδοτεί η ηλικία τους.

Αντίθετα, όπως έγραψε πρόσφατα ένας αγαπημένος σύντροφος, το καινούργιο γίνεται αντιληπτό από εκείνους που έχουν μάτια να το δουν. Το νέο που είναι πραγματικά αναγκαίο σήμερα, οφείλει να δει την πολιτική ως αυτό που είναι, ως αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής, ως τη δυνατότητα οι άνθρωποι να αναλάβουν οι ίδιοι την απελευθέρωση και τη χειραφέτηση τους. Και με αυτή την έννοια, όπως έλεγε και ο ποιητής, ο κομμουνισμός είναι η νιότη του κόσμου.

- Βασικό ζήτημα σε αυτές τις εκλογές είναι προφανώς το χρέος, οι δανειακές συμβάσεις και η λεγόμενη διαπραγμάτευση. Πώς συμπυκνώνεται η θέση σας και η θέση της ANΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ γύρω από το συγκεκριμένο ζήτημα;

Η ANΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ πιστεύει ισχυρά ότι είναι σήμερα εφικτό να υπάρξει ένας άλλος δρόμος για το λαό, χωρίς τη σημερινή κοινωνική καταστροφή, χωρίς λιτότητα και μνημόνια. Απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσει να γίνει αυτό είναι η μονομερής κατάργηση των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων, η διαγραφή του χρέους και η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ. Η θέση αυτή δεν προκύπτει από κάποια ιδεοληψία, αλλά από τη συγκεκριμένη ανάλυση της κατάστασης που επικρατεί σήμερα και τα περιθώρια που υπάρχουν. Χωρίς τη ρήξη με το υπάρχον πλαίσιο δεν μπορεί να υλοποιηθεί μια πολιτική που να κατοχυρώνει έστω και ελάχιστες κατακτήσεις. Αρκεί να σκεφτούμε ότι μόνο το ποσό που αποπλήρωσε η Ελλάδα για τόκους το 2015 είναι αυτό που απαιτείται για την επέκταση του επιδόματος ανεργίας σε όλους τους ανέργους από το 12-18% που το λαμβάνει σήμερα. Ή ότι από το συνολικό ποσό που έχει λάβει η Ελλάδα από τις δανειακές συμβάσεις, το 77% έχει δοθεί στην αποπληρωμή τόκων και χρεολυσίων και στις τράπεζες. Από την άλλη πλευρά, το χρέος εξακολουθεί να αυξάνει δραματικά, ενώ οι κοινωνικές ανισότητες οξύνονται ραγδαία. Σήμερα αντικειμενικά το δίλημμα είναι νοσοκομεία/εκπαίδευση ή χρέος, μισθοί ή μνημόνια, πραγματική διέξοδος για την κοινωνική πλειοψηφία ή ευρώ. Αυτό απαιτεί να σπάσει η αλυσίδα του υπάρχοντος πλαισίου, κι αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσα από καμιά διαπραγμάτευση. Η διαρκής μετακύλιση του ΣΥΡΙΖΑ προς όλο και πιο δεξιές και συντηρητικές θέσεις, που τις τελευταίες βδομάδες έχει πάρει χαρακτήρα χιονοστιβάδας, είναι ενδεικτική του πού οδηγεί η λογική της διαπραγμάτευσης.

- Δώστε μας συνοπτικά 2 -3 κατευθύνσεις που πιστεύετε ότι μπορούν να κάνουν έναν νέο άνθρωπο στην Ελλάδα του 2015 να ξαναπιστέψει ότι έχει ελπιδοφόρο το μέλλον μπροστά του.

Σήμερα, με ανεργία που πλησιάζει το 60% στους νέους/ες και απασχόληση σε αναδιαρθρωμένους εργασιακούς χώρους με βάση ελαστικές σχέσεις εργασίας, με την αναίρεση στοιχειωδών εργασιακών δικαιωμάτων και τον εντεινόμενο αυταρχισμό και τρομοκρατία της νεολαίας, μόνες δυνατότητες που προσφέρονται απλόχερα από το σύστημα είναι ο ατομικός δρόμος, ο ανταγωνισμός, η υποταγή, ή εναλλακτικά η μετανάστευση και η αποχώρηση. Και όμως, οι πραγματικές δυνατότητες είναι ακριβώς αυτές που δεν προσφέρονται απλόχερα από το σύστημα, είναι αυτές που κατακτιούνται, πολλές φορές με σκληρό κόστος, από τον ίδιο το λαό και τη νεολαία. Κι αν η ιστορία είναι ιστορία ταξικών αγώνων, αυτό που μας θυμίζουν οι εξεγέρσεις των τελευταίων χρόνων, από τον Δεκέμβρη του '08 ως το Φεργκιουσόν, από τα φοιτητικά κινήματα στην Ελλάδα, το Λονδίνο και το Μπέρκλεϊ ως τις εξεγέρσεις των προαστίων, από τις πλατείες της Νότιας Ευρώπης ως τον ένοπλο αντιφασιστικό αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα στην Ουκρανία, είναι πως το μέλλον είναι όντως μπροστά μας.

Δε χρειάζονται λοιπόν απ' τα έξω κατευθύνσεις, Χρειάζεται να θυμηθούμε πώς νιώθαμε όλοι και όλες εμείς, στις μικρές ή μεγάλες μάχες, στους δρόμους και τις πλατείες του αγώνα. Όταν ματώναμε, κυριολεκτικά, από την επίθεση του κράτους, της αστυνομίας και των μηχανισμών του, κι όμως δε φοβόμασταν, επιμέναμε, ξέραμε ότι μπορούμε κι ότι εδώ, τώρα, όλα είναι πιθανά κι έτσι όλα είναι δυνατά. Αυτό το συναίσθημα της δύναμης και της δυνατότητας, την αυτοπεποίθηση της πάλης, το δίκαιο του αγώνα. Την αίσθηση ότι είμαστε όλοι και όλες μαζί, ότι μας ενώνουν αόρατα βλέμματα και ενωμένα χέρια, ότι απέναντι στους ατομικούς μονόδρομους του φόβου, οι συλλογικές μας δεσμεύσεις μπορούν να αλλάξουν τη ροή της ιστορίας. Αν θυμηθούμε το συναίσθημα αυτό, το τόσο πραγματικό και όχι και τόσο μακρινό εξάλλου, θα θυμηθούμε ξανά ότι είμαστε ήδη εντός του μέλλοντός μας.

- Συμμετείχατε και η ίδια στη λεγόμενη γενιά του φοιτητικού κινήματος του '06 - '08 και του Δεκέμβρη του 2008. Πολλοί ισχυρίζονται ότι είναι αυτή η γενιά που έρχεται στο προσκήνιο πλέον. Πιστεύετε ότι το επόμενο διάστημα και μετά τις εκλογές «θα κριθεί η τύχη της»; Πώς θα οραματιζόσασταν να γίνει κάτι τέτοιο;

Η νεολαία έχει όντως στοχοποιηθεί με ιδιαίτερα βίαιο τρόπο από τις μνημονιακές πολιτικές των τελευταίων χρόνων, κι έτσι έχει συχνά ονομαστεί γενιά της κρίσης. Από την άλλη πλευρά όμως, είναι ακριβώς αυτή η γενιά που μπορεί να γίνει και γενιά της ανατροπής. Η νεολαία αποτελεί ασύμμετρη απειλή για το σύστημα, ένα καζάνι που βράζει, που έχει αποδείξει επανειλημμένα ότι έχει τη δυνατότητα, σε στιγμές όχι αναγκαστικά αναμενόμενες, να εφορμά και να αλλάζει τη ροή της ιστορίας. Πολύ περισσότερο, τα νεολαιίστικα κινήματα είναι κατεξοχήν αυτά που δε συμβιβάζονται εύκολα, δε βολεύονται πηγαίνοντας ως τα μισά του δρόμου, έχουν μαχητικότητα και αποφασιστικότητα τέτοια που μπορούν να αναταράσσουν βίαια το πολιτικό σκηνικό. Γι' αυτό και σήμερα για παράδειγμα η ΝΔ επιλέγει για επικεφαλής του ψηφοδελτίου επικρατείας της τον πρύτανη των ΜΑΤ, της τρομοκρατίας και των αναδιαρθρώσεων Φορτσάκη. Επειδή αντιλαμβάνεται ότι αυτή είναι η πραγματική σύγκρουση που διακυβεύεται, όχι απλά με τη νεολαία, αλλά με κάθε μαχητικό κομμάτι της κοινωνίας. Και κυρίως, αυτή είναι η σύγκρουση που θα βρεθεί στο προσκήνιο την επομένη των εκλογών, όπου ο λαός στο δρόμο θα παλέψει για τα δικαιώματα και τις ανάγκες του, καθώς αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να τα κατακτήσει. Έτσι, η επόμενη μέρα για τη νεολαία είναι αυτή που της επιφύλασσε πάντα η ιστορία στις μαγικές στιγμές της: η εμπροσθοφυλακή του αγώνα για την αντικαπιταλιστική ανατροπή.

- Γίνεται μια κριτική στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ ότι δεν προσηλώνεται σε άμεσους στόχους και θέτει αναβαθμισμένα αιτήματα και πρόγραμμα που αναφέρονται στον κοινωνικό μετασχηματισμό, τον αντικαπιταλισμό και τον σοσιαλισμό. Πώς απαντάτε σε μία τέτοια κριτική;

Αυτή η κριτική έρχεται σήμερα εκ του πονηρού, για να αποσιωπήσει την πραγματική συζήτηση. Αντίθετα, η ANΤΑΡΣΥΑ-MΑΡΣ πιστεύει ότι υπάρχει εδώ και τώρα η δυνατότητα να κερδηθούν συγκεκριμένες νίκες που θα βελτιώνουν άμεσα το επίπεδο ζωής του λαού, νίκες οι οποίες δεν μπορούν ούτε κατ' ελάχιστο να επιτευχθούν όσο παραμένουμε στο υπάρχον πλαίσιο των μνημονίων και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Έτσι κι αλλιώς, το ζήτημα της επιβίωσης είναι πρωτεύον, και προαπαιτούμενο για οποιαδήποτε άλλη μάχη. Το μεταβατικό πρόγραμμα της ANΤΑΡΣΥΑ-MΑΡΣ περιγράφει ακριβώς αυτή τη λογική, μια προσπάθειας σύνδεσης της τακτικής με τη στρατηγική, των αλλαγών που είναι σημαντικές στο σήμερα με τη δυνατότητα μιας διαφορετικής κοινωνικής οργάνωσης. Αυτή είναι και μια από τις βασικές διαφορές μας με το ΚΚΕ, το οποίο πράγματι μεταθέτει την επίλυση οποιουδήποτε προβλήματος στο βαθύ μέλλον, μετά την κατάκτηση της «λαϊκής εξουσίας», κι έτσι αποπλίζει το λαό από τις μάχες που καλείται να δώσει στο παρόν.

Από την άλλη πλευρά, το ζήτημα του κοινωνικού μετασχηματισμού τίθεται επίσης στο προσκήνιο. Ο ίδιος ο Σαμαράς δήλωνε τις προάλλες: «Δεν θα γίνει εδώ σοβιέτ, δεν θα γίνει κομμουνισμός». Ταυτόχρονα, σύμφωνα με έρευνα που δημοσιεύτηκε αυτές τις μέρες, το 1% κατέχει περισσότερο πλούτο από το υπόλοιπο 99% (για να θυμηθούμε το γνωστό σύνθημα των κινημάτων Occupy), ενώ το 2016 αυτό το 1% θα κατέχει μερίδιο πλούτου που για πρώτη φορά αναμένεται να ξεπεράσει το 50% (το 2009 κατείχε το 44% του παγκόσμιου πλούτου). Είναι λοιπόν φανερό τι σημαίνει ταξική πολιτική στην κρίση. Δύο κόσμοι συγκρούονται. Η άλλη πλευρά σηκώνει το γάντι εδώ και καιρό. Ένα από τα κυρίαρχα δόγματα του νεοφιλελευθερισμού είναι μια χυδαία, κυνική αντίληψη της πραγματικότητας, που συνίσταται στο ότι αλήθεια είναι μόνο ότι είναι υλικά χειροπιαστό στο τώρα. Αντίθετα, υπάρχουν εναλλακτικές δυνατότητες της πραγματικότητας, και το να τις σκεφτούμε συγκεκριμένα και να τις επεξεργαστούμε στα σοβαρά, είναι όρος για να αγωνιστούμε καλύτερα γι' αυτές. Είναι λοιπόν πιο αναγκαία από ποτέ σήμερα εκείνη η αριστερά που θα μιλήσει θαρρετά και θα ψηλαφίσει ξανά τη δυνατότητα για μια σύγχρονη κομμουνιστική προοπτική. Οι δυσκολίες είναι φυσικά σοβαρές, αλλά οι δυνατότητες, αμέτρητες.

- Από τη Δευτέρα και μετά και με το ενδεχόμενο μιας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ πώς θα συμπυκνώνετε την κατεύθυνση που βάζει η ANΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ για μία αριστερή εργατική αντιπολίτευση;

Η πολιτική κατεύθυνση του ΣΥΡΙΖΑ ως αυριανή, κυριολεκτικά, κυβέρνηση, είναι σε μεγάλο βαθμό διαυγής. Μετά από μια διετία γενικόλογων και αντιφατικών διατυπώσεων που επιδέχονταν, επίτηδες, πολλαπλών ερμηνειών, και μετά την επένδυση σε ένα ρεύμα χαμηλών προσδοκιών και την ξεκάθαρη έλλειψη βούλησης αφενός να προετοιμάσει το λαό για τη σύγκρουση που έρχεται και αφετέρου να συμβάλει έστω και στο ελάχιστο στην ανάταση των λαϊκών κινητοποιήσεων (μάλλον το αντίθετο), σε όλη τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου οι θέσεις του είναι σαφείς και συγκεκριμένες. Στο οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, αποτυπώνεται η σύγκλιση με τις κυρίαρχες πολιτικές σε επίδικα όπως το χρέος, ο «σεβασμός των δανειακών υποχρεώσεων», η τήρηση των όρων δημοσιονομικής προσαρμογής και σταθερότητας, η δέσμευση σε νέα «ευρωπαϊκά» (βλέπε μνημονιακά) προγράμματα, η αποδοχή των ιδιωτικοποιήσεων κλπ. Ο ΣΥΡΙΖΑ διακηρύσσει σε όλους τους τόνους ότι δε σκοπεύει «να συγκρουστεί με τους εταίρους» αλλά να διαπραγματευτεί, συμβάλλοντας εκτός των άλλων στο ξέπλυμα των κυρίαρχων υπεύθυνων για την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε. Ακόμα και σε στοιχειώδη δημοκρατικά και προοδευτικά ζητήματα όμως, ακόμα και σε ελάχιστες κατακτήσεις ως και του αστικού φιλελευθερισμού, αποτυπώνεται μια ισχυρά αντιδραστική τοποθέτηση από την πλευρά του (ΝΑΤΟ και «ενεργητική συμμετοχή», σχέσεις Εκκλησίας-κράτους, αποπλισμός και ρόλος της αστυνομίας, μεταναστευτικό και «κέντρα φύλαξης», δικαιώματα ομόφυλων ζευγαριών κλπ.)

Είναι φανερό ότι το διακύβευμα σήμερα είναι θα αλλάξει ουσιαστικά η κυρίαρχη πολιτική. Ο ίδιος ο οργανωμένος λαός είναι ο μόνος που μπορεί να επιβάλλει κάτι τέτοιο. Η ANΤΑΡΣΥΑ-MΑΡΣ, από θέσεις αριστερής εργατικής λαϊκής αντιπολίτευσης, θα συμβάλλει με όλες της, τις δυνάμεις σε αυτή την

κατεύθυνση. Όχι ως μια κινηματική δύναμη απλώς, ρόλος που είναι σε μεγάλο βαθμό κατακτημένος στον κόσμο του αγώνα, αλλά ως πολιτική δύναμη. Γι' αυτό, εκτός των άλλων, είναι ιδιαίτερα σημαντική η πολιτική συνεργασία της ANΤΑΡΣΥΑ με τη ΜΑΡΣ: γιατί συμβάλει στην οικοδόμηση της αριστεράς που έχει ανάγκη η εποχή μας, και ταυτόχρονα αποδεικνύει ότι η δική μας αριστερά, εκεί που υπάρχει δυνατότητα παίρνει πρωτοβουλίες, δε φοβάται, προβάλλει την πολιτική ενότητα και τη μετωπική λογική ως εξαιρετικά σημαντικές, και γι' αυτό δεν τις θεωρεί προσχηματικές ή κενό γράμμα. Και γι' αυτό, αναστρέφοντας το αντιδημοκρατικό επιχείρημα της χαμένης ψήφου, πραγματικά χρήσιμη ψήφος είναι αυτή που δεν τη μετανιώνεις πριν καν τη ρίξεις, που δίνει πραγματική δυνατότητα και προοπτική, που δεν είναι μια κομματική ψήφος κάθε 4 χρόνια, αλλά στάση ζωής, αναπόσπαστο μέρος μιας άλλης αντίληψης για την πολιτική.

- Αν έπρεπε να απαντήσετε με μία πρόταση για το πως νιώθετε για την μέρα που ξημερώνει την Κυριακή 25 Γενάρη πως θα το κάνατε;

Έγραφε ο Λούκατς ότι είναι μεγάλη υπόθεση οι άνθρωποι να ζουν τη ζωή τους, θεωρώντας τη κι αυτήν ως ιστορική διαδικασία. Η ομορφιά του αγώνα είναι σπουδαία αίσθηση. Από την άλλη, όπως έγραφε ο Μπρεχτ, οι κουρασμένοι χάνουν τη μάχη. Έλεγε η Ελληνοφρένεια στην τελευταία, συγκλονιστική ραδιοφωνική εκπομπή πριν τις εκλογές, ότι ο αγώνας συνεχίζεται, αλλά και ο αγώνας, μας συνεχίζει. Με αυτές τις σκέψεις... "Θα' τανε κάποια Κυριακή, κάποια Δευτέρα (κι όμως αλλάζει Κεμάλ, κι όμως αλλάζει)"